

W zarzucie trzecim skarżące podnoszą dalej, że Komisja nie udowodniła żadnego naruszenia konkurencji na niemieckim rynku ceramiki sanitarnej. Skarżące utrzymują w tym względzie, że Komisja błędnie pod względem prawnym uznała rozmowy prowadzone w ramach niemieckiego zrzeszenia producentów ceramiki za uzgodnienia cenowe oraz zamierzone ograniczanie konkurencji, a także naruszyła prawo skarżących do sprawiedliwego i bezstronnego postępowania poprzez wyciągnięcie niedopuszczalnych wniosków obciążających z oczywiście pozbawionych znaczenia materiałów dowodowych.

W ramach zarzutu czwartego skarżące podnoszą, że nie uczestniczyły w porozumieniu cenowym we Francji i Belgii. W ocenie skarżących Komisja bezprawnie uznała rozmowy prowadzone w ramach belgijskiego i francuskiego zrzeszenia producentów ceramiki za porozumienie cenowe, a także błędnie oceniła czas trwania zarzucanego naruszenia, wobec czego błędnie zastosowała art. 101 TFUE.

Jako zarzut piąty, skarżące prezentują twierdzenie, że Komisja błędnie uznała działania podejmowane na rynku armatury, kabin prysznicowych i ceramiki za jednolite i ciągłe naruszenie, wobec czego błędnie zastosowała art. 101 TFUE. Skarżące podnoszą w tym kontekście, że nie zostały spełnione wypracowane w orzecznictwie kryteria, na podstawie których naruszenie można uznać za jednolite i ciągłe.

W zarzucie szóstym skarżące utrzymują, że ze względu na nadmierny czas trwania postępowania oraz całkowitą wymianę personelu Komisji uczestniczącego w procedurze decyzyjnej po przeprowadzeniu przesłuchania ustnego Komisja istotnie naruszyła ich prawo do obrony oraz prawo do przesłuchania ustnego wynikające z art. 12 i 14 rozporządzenia (WE) nr 773/2004⁽¹⁾.

W ramach zarzutu siódmego skarżące podnoszą, że Komisja postąpiła błędnie, dokonując obliczenia grzywien na podstawie wytycznych w sprawie grzywien,⁽²⁾ ponieważ począwszy od wejścia w życie traktatu lizbońskiego wytyczne te są nieważne, jako że pozostają w sprzeczności z art. 290 ust. 1 TFUE oraz art. 25 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W zarzucie ósmym skarżące podnoszą, że dokonane przez Komisję obliczenie wysokości grzywien jest błędne, gdyż przy ustalaniu kwot podstawowych instytucja ta nie wzięła pod uwagę znikomej wagi przyczynienia się skarżących do zaistnienia naruszenia, ale oceniła wagę naruszenia w odniesieniu do wszystkich uczestniczących w nim przedsiębiorstw w jednaki sposób. Zdaniem skarżących oznacza to, że Komisja naruszyła zasadę odpowiedzialności osobistej.

Wreszcie w ramach zarzutu dziewiątego skarżące podnoszą, że poziomy wymierzonych grzywien narusza zasadę proporcjonalności i równego traktowania, gdyż skarżące nie uczestniczyły w najcięższych naruszeniach prawa konkurencji.

-
- (¹) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 [WE] i art. 82 [WE] (Dz.U. L 123, s. 18).
- (²) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 23 ust. 2 lit. a) rozporządzenia 1/2003 (Dz.U. 2006, C 210, s. 2).

Odwołanie od postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej wydane w dniu 22 czerwca 2010 r. w sprawie F-78/09, Marcuccio przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 września 2010 r. przez Luigię Marcuccio

(Sprawa T-366/10 P)

(2010/C 288/109)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Luigi Marcuccio (Tricase, Włochy) (przedstawiciel: adwokat G. Cipressa)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- w każdym wypadku, uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości;
- stwierdzenie, że skarga wniesiona w pierwszej instancji, w wyniku której wydane zostało zaskarżone postanowienie była całkowicie dopuszczalna;
- uwzględnienie w całości żądania skargi wniesionej w pierwszej instancji;
- zasądzenie od drugiej strony postępowania zwrotu wszelkich kosztów poniesionych dotychczas przez wnoszącego odwołanie w związku ze sprawą;

— ewentualnie, odesłanie sprawy do Sądu do spraw Służby Publicznej w celu wydania przezeń ponownego rozstrzygnięcia

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej (SSP) z dnia 22 czerwca 2010 r. Postanowieniem tym skarga mająca na celu zasądzenie naprawienia szkody, którą wnoszący odwołanie miał ponieść w związku z odmową zwrotu przez drugą stronę postępowania kosztów poniesionych przez niego w sprawie T-18/04 Marcuccio przeciwko Komisji została odrzucona ze względu na oczywistą niedopuszczalność.

Na poparcie żądań wnoszący odwołanie podnosi dokonanie błędnej i nieracjonalnej wykładni pojęcia wniosku w rozumieniu art. 90 i 91 regulaminu pracowniczego urzędników, całkowity brak uzasadnienia wraz z wypaczeniem okoliczności faktycznych a także dokonanie błędnej wykładni orzecznictwa dotyczącego kosztów postępowania, których zwrot przez jedną z jego stron został zasądzony przez sąd.

Wnoszący odwołanie podnosi również naruszenie kontradyktoryjności postępowania i prawa do obrony oraz okoliczność, że SSP nie wypowiedział się na temat niektórych jego żądań.

**Skarga wniesiona w dniu 3 września 2010 r. —
Rubinetteria Cisol przeciwko Komisji**

(Sprawa T-368/10)

(2010/C 288/110)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Rubinetteria Cisol SpA (Alzo Frazione di Pella, Włochy) (przedstawiciel: adwokat M. Pinnarò)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji C(2010) 4185 z dnia 23 czerwca 2010 r.;

— ewentualnie zmniejszenie grzywny do bardziej odpowiedniej kwoty jeżeli Sąd nie stwierdzi jej nieważności;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania

Zarzuty i główne argumenty

Decyzji zaskarżonej w niniejszym postępowaniu dotyczy również sprawa T-364/10 Duravit i in. przeciwko Komisji.

Na poparcie swoich żądań skarżąca podnosi następujące zarzuty:

I. Naruszenie i nieprawidłowe zastosowanie art. 101 TFUE i art. 53 EOG

W tym względzie skarżąca twierdzi, że w części dotyczącej Cisol decyzja jest całkowicie błędna, ponieważ Cisol nie była członkiem kartelu (choćby nieświadomie) ograniczając się do wymiany informacji handlowych, które nie są poufne ani zastrzeżone i (w prawie wszystkich przypadkach) dotyczą decyzji podjętych niezależnie, które były już na rynku znane.

II. Naruszenie zasady proporcjonalności i równości

Zdaniem skarżącej Komisja pominęła fakt, że czynniki takie jak rola, udział, odpowiedzialność, korzyści itd. przedstawiają się różnie w przypadku każdego z producentów. W niniejszym przypadku pozwana nie wyjaśniła dlaczego wobec Cisol należy zastosować maksymalną karę w sytuacji gdy: i) Cisol nie była członkiem jednego z dwóch związków (Michelangelo); ii) nigdy nie utrzymywała kontaktów dwustronnych; iii) nie uczestniczyła w spotkaniach, podczas których zajmowano się wszystkimi trzema produktami (lecz jedynie w takich, które dotyczyły armatury i artykułów ceramicznych); iv) zawsze przypadał jej nieznaczny udział w rynku.

Co się tyczy ustalenia wysokości grzywny skarżąca utrzymuje, że Komisja powinna była wziąć pod uwagę i ustalić konkretny wpływ naruszenia na rynek i poszerzenie zakresu właściwego rynku geograficznego a także wziąć pod uwagę rzeczywiste możliwości ekonomiczne Cisol w zakresie zakłócenia konkurencji oraz konkretnie posiadane przez nią wpływy.

Skarżąca podnosi również, że podstawy obliczenia, którymi posłużono się w ramach ustalenia wysokości grzywny były błędne a także iż okoliczności łagodzące nie zostały wzięte pod uwagę.